ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

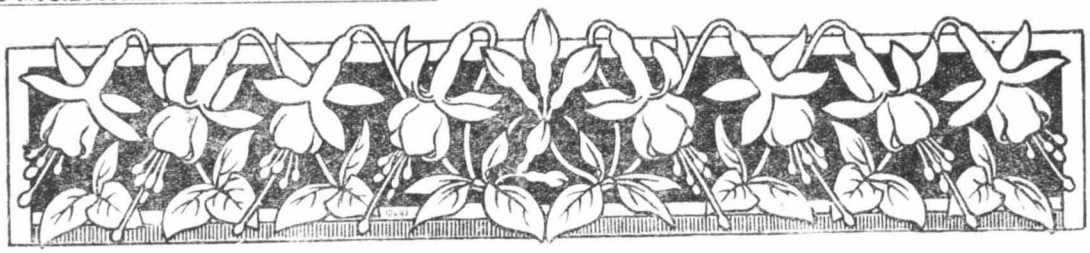

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σιγά - σιγά ἡ Ἰωάννα ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ κινηθῆ, νὰ βγῆ ἔξω, ν' ἀναπνεύση καθαρὸν ἀέρα.

Τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ ζωγράφου Λαμὲρ εἶχε ξυπνήσει μέσα της ἀναμνήσεις ποὺ τὶς θεωροῦσε νεκρὲς γιὰ πάντα.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε, ὅπως τὶς πρῶτες ἐκεῖνες ἡμέρες ποὺ γνώρισε στὴν ἐξοχὴ τὶς πρῶτες συγκινήσεις τῆς ἀγάπης.

Δὲν εἶχαν λοιπὸν πεθάνει ὅλα γι' αὐτήν ;

Δὲν εἶχε νεκρωθῆ ἡ καρδιά της ; Μποροῦσε ἀκόμα ν' ἀγαπήση ὅπως ἄλλοτε, χωρὶς νὰ ὑπάρχη τίποτα τὸ χυδαῖο καὶ τὸ ἁμαρτωλὸ στὴν ἀγάπη της ;

Τὸν Σαντὶ δὲν τὸ ἔβλεπε πειά.

Οὔτε καὶ ἤθελε νὰ τὸν δῆ. Δὲν τὴν τραβοῦσε τίποτα πρὸς αὐτόν. Κι' ὅταν, μετὰ τὴ μονομαχία, ἀτεπειράθη ἐκεινος νὰ τὴν πλησιάση, ἡ Βαρώνη τὸν ἀποφυγε, τοῦδειξε πως τὰ πάντα εἶχαν τελειώσει μαζύ τους.

Δὲν ἤξερε καὶ ἡ ἴδια πῶς θὰ τελείωνε ἡ ζωή της. Εἶχε κάποια ἐλπίδα πὼς ἡ χαρὰ κ' ἡ ἀγάπη θὰ ξαναγέμιζαν τὴν ἄδεια της καρδια. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ στιγμες ποὺ τὴν ἐκυριευε ἡ τύψις καὶ ἡ ἀπελπισια, ποὺ δὲν περιμενε, ποὺ δὲν ἔλπιζε πειὰ τιποτε. .. τίποτε....

Γιὰ δεύτερο γάμο δὲν ἤθελε πειὰ ν' ἀκούση κουβέντα.

Ἡ μητέρα της εἶχε πεθάνει.....

Δὲν τῆς ἔμεινε στὸν κόσμο αὐτὸ παρὰ τὸ παιδάκι της. Αὐτὸ ἦταν ἡ μοναχή της παρηγοριά. Ἂν ἔλειπε κι' αὐτὸ δὲν θὰ δίσταζε ν' αὐτοκτονήση, νὰ τελειώση μὲ μιὰ σφαιρα στὸν κρόταφο ὅλα της τὰ βάσανα, ὅλη της την ψυχικὴ συντριβὴ καὶ ἀγωνία.....

Μὰ ἔξαφνα ὅλα αὐτά, ὅλες ἡ κακες σκέψεις, ὅλες ἡ ὀδυνηρὲς τύψεις ἔφυγαν καὶ πέταξαν μακρυά, σὰν ἀπαισια νυχτοπούλια καὶ καινούργιες ἐλπιδες πλημμύρισαν τὴν ραγισμένη της καρδιὰ ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν ἐπισκέφθηκε ὁ ζωγράφος Λαμέρ.

Τώρα πειὰ ἔλπιζε.

Τώρα ἡ ζωὴ δὲν τῆς φαίνοταν μαύρη κι' ἄχαρη.

Κάτι τῆς ἔλεγε μέσα της πὼς ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε, πὼς θὰ ἐπραγματοποιεῖτο, τέλος, τὸ παλιό της ὄνειρο, τὸ ὄνειρο μιᾶς ἀτέλειωτης ἀγάπης, μιᾶς ζωῆς γεμάτης ἔρωτα, καλοσύνη, χαρά, φῶς...

Μὴ μπορῶντας νὰ σταθῆ πειὰ στὸ μέγαρό της, ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ της. Ὁ λατρευμένος της μικρούλης εἶχε ξυπνήσει. Τὸν ἀγκάλιασε, τὸν γέμισε φιλιὰ κ' ἔπειτα, ἀφήνοντάς τον μαζὺ μὲ τὴν παιδαγωγό του, ντύθηκε καὶ κατέβηκε στὸ δρόμο.

Ποῦ θὰ πήγαινε ;

Αὐτὸ δὲν τὄξερε οὔτε ἡ ἴδια....

Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ περιπατήση, νὰ ἀνακατευτῆ μὲ τὸν κόσμο, νὰ παρασυρθῆ μέσ' στὸν θόρυβο τῶν μεγάλων βουλεβάρτων τοῦ Παρισιοῦ, νὰ κουρασθῆ, ν' ἀποκάμη....

Ἔτσι μονάχα θὰ μποροῦσε νὰ γυρίση κατόπιν σπίτι καὶ νὰ κοιμηθῆ. Διαφορετικὰ—τὸ καταλάβαινε καλὰ—δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κλείση μάτι ὅλη νύχτα, θὰ τὴν ἐκνεύριζαν, θὰ τὴν ἀρρώσταιναν ἡ σκέψεις ποὺ στριφογύριζαν μέσα στὸ μυαλό της.

Περπατοῦσε ἀρκετὴ ὥρα μόνη, ἄγνωστη ἐντελῶς μέσα στὸν κόσμο.....

Τί θἄλεγε, ἀλήθεια, ἂν τὴν ἔβλεπε νὰ γυρίζη ἔτσι, κανένας γνωστός της, τί θὰ φανταζόταν ;

Μὰ τῆς ἦταν ἀδιάφορο....

Ἀρκεῖ ὅτι ἡ περιπλάνησις αὐτὴ τὴν εὐχαριστοῦσε...

Ἔξαφνα στάθηκε ἀποτόμως. Μιὰ σκέψις τῆς ἦρθε στὸ μυαλό. Καὶ χωρὶς νὰ διστάση φώναξε ἕναν ἁμαξᾶ, ἀνέβηκε στὸ ἁμάξι του καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσι τοῦ μεγάρου Ντὲ Λέρν.

Εἶχε ἀρκετὸν καιρὸ ποὺ δὲν πῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν μητέρα τοῦ Ἰακώβου. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ ἀνδρας της σκότωσε τὸν Ἰάκωβο στὴ μονομαχία, πήγαινε καὶ τὴν ἔβλεπε τακτικά. Ἡ σχέσεις τους δὲν εἶχαν διακοπεῖ. Ἡ γηραια κυρία δὲν μνησικακοῦσε ἐναντίον της. Ἤξερε πὼς ἡ Ἰωάννα δὲν ἔφταιγε καθόλου γιὰ τὸν θάνατο τοῦ γυιοῦ της. Ἂν ἐνοχοποιοῦσε τὴν Ἰωάννα, ἔπρεπε νὰ ἐνοχοποιήση καὶ τὸν ἑαυτό της, κυρίως τὸν ἑαυτό της, ποῦσπρωξε τὸ γυιό στὴν περιπέτεια αὐτή.

Τὸν ἔβλεπε μὲ τὴν φαντασία της καθισμένον μπρὸς στὸν ὀκρίβαντά του νὰ ζωγραφίζη...

Ἡ κ. Ντὲ Λέρν δὲν ἔφαινε πειὰ ἔξω. Δὲν ἔκανε βῆμα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἦταν παραλυτη, καρφωμενη πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα, ὥσπου νὰ τὴν λύτρωνε ὁ θάνατος.

Ἡ Ἰωάννα τὴν ἐπισκέπτοταν τακτικα. Τὴν εὐχαριστοῦσε νὰ μιλάη μαζύ της γιὰ τὸν Ἰάκωβο. Καὶ τὸ βράδυ αὐτὸ τῆς ἦρθε πάλι ἡ ἴδια ἐπιθυμία χωρις νὰ ξέρη καλὰ-καλὰ γιατί. Ἦταν ἴσως ἀποτέλεσμα τῶν ἀναμνήσεων ποὺ ξύπνησαν μέσα της.....

Στῆς κ. Ντὲ Λέρν ἔμεινε ἡ Ἰωάννα περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα. Μίλησαν γιὰ χίλια διὸ πράγματα. Κι' ὅταν ἔφυγε πειά, ἡ ὥρα ἦταν περασμένη, ἡ νυχτα εἶχε προχωρήσει.

Γύρισε σπίτι της μὲ τὸ ἁμάξι της κ. Ντὲ Λέρν. Ἄχ ! πὼς θὰ περνοῦσε ἡ νύχτα αὐτή !.....

Κουρασμένη καθὼς ἦταν ξαπλώθηκε σ' ἕνα ντιβάνι, κ' ἔκλεισε τὰ μάτια της. Ὁ νοῦς της πέταξε ἀμέσως σ' ἐκεῖνον, στὸν Λαμέρ. Θἦταν βέβαια στὸ ἀτελιέ του καὶ θὰ ἐργάζοταν, Ναί, ἔτσι θἦταν. Τὸν ἔβλεπε μὲ τὴ φαντασία της καθισμένο μπρὸς στὸν ὀκρίβαντά του νὰ ζωγραφίζη κ' ἡ καρδιά της χτυποῦσε, χτυποῦσε γλυκά...

Τί τῆς ἔγραφε λοιπὸν ἀκόμα ἡ μοῖρα της ;

Θ' ἀγαποῦσε τὸν νέο αὐτό ; Κι' αὐτός ;....

Ἔξαφνα μισοσηκώθηκε, ἀνήσυχη, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα. Μιὰ τρομερὴ σκέψις πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό της. Μιὰ σκέψις γρήγορη σὰν ἀστραπή, ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ λαχταρίση, νὰ συνταραχτῆ ὁλόκορμη.

Ἂν ὁ ζωγράφος δὲν τὴν πρόσεχε ; Ἂν εἶχε δοσμένη ἄλλοῦ τὴν ἀγάπη του ; Ἂν ἡ καρδιά του δὲν ἦταν ἐλεύθερη ;

Ἔκρυψε τὸ ὡραῖο της πρόσωπο ἀνάμεσα στὶς παλάμες της κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται, νὰ σκέπτεται....

Τὴν περίμενε, ἄραγε, μιὰ καινούργια εὐτυχία ἢ νέοι πόνοι καὶ σπαραγμοί ; Μήπως ἦταν καταδικασμένη ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ ὑποφέρη ἀκόμα πολύ, νὰ βασανίζεται σ' ὅλη της τὴ ζωή;

Ἄχ, γιατὶ νὰ τῆς ἔρθη ἡ ἔμπνευσις νὰ φτιάση τὸ πορτραῖτο τοῦ μικροῦ της ;

(Ἀκολουθεῖ)